

De ce am ales Islamul?

[Romana – Romanian – روماني]

M. Emery

Traducere : EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC) & Mioara Ghinia

Revizuit de: Nica Oana-Alexandra

2012 - 1434

IslamHouse.com

لماذا إخترت الإسلام

« باللغة الرومانية »

إم . إميري

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية & ميوارا غينيا

مراجعة: وانا أليكساندرا

2012 - 1434

IslamHouse.com

De ce am ales Islamul?

(povestea unui preot convertit la
Islam, bazată pe o poveste
adevărată)

Introducere

O, tu, cel care cauți adevărul, dacă îți dorești cu adevărat să îl afli, lasă de-o parte prejudecățile și deschide-ți inima! Nu îi lăsa pe alții să judece sau să ia vreo decizie pentru tine!

Odată spuse cele de mai sus, aș vrea să împart cu tine această frumoasă povestire despre drumul unui om către adevăr... Cred că cel mai bine ar fi să ne-o spună el însuși, de aceea vă las cu domnul Tomas...

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător

M-am născut din părinți creștini catolici dedicați. Încă din copilărie, tatăl meu mă lua câteodată cu el când mergea să predice, fiind evident faptul că își dorea să îi calc pe urme în ceea ce privește preoția. Până să ajung în clasa a XII-a, puteam deja să predic Evanghelia în modul meu. La colegiu, de multe ori întâlneam colegi de-ai mei protestanți și vorbeam despre diferențele dintre convingerile și actele noastre de adorare.

Când am terminat primul an la colegiu, promisem deja o bază temeinică a cunoașterii credinței creștine, în conformitate cu Biserica Catolică. Am primit o bursă de la Biserică și, în schimbul ajutorului pe care îl primeam, aveau pretenția să primesc o îndrumare specială în înțelegerea anumitor părți din Biblie sub îndrumarea preotului Bisericii, care mă iubea mult și era stâns legat de mine.

Fiind în prima grupă la cursul său intermediar, stăteam și studiam pentru temele pe care le primeam până noaptea târziu. Într-o seară, în timp ce dormeam, preocupat încă de temele mele, mi-a venit deodată o idee în minte: să cercetez dogma Sfintei Treimi, principala convingere a creștinismului. Întrebarea care mă frământa era cum poate Dumnezeu exista într-o formă trinitară și în același timp să aibă o singură fire dumnezeiască, o singură voință și o singură substanță?

Eșecul meu în a mă împăca cu Sfânta Treime, în conformitate cu logica și știința, mi-a adus o neliniște sufletească foarte mare. Zilele treceau și de multe ori mă gândeam să îi cer tatălui meu să mă ajute în rezolvarea acestei probleme care mă preocupa în mod constant, dar știam că tatălui meu nu i-ar fi plăcut niciodată să audă că există și cea mai mică îndoială față de convingerile dogmatice ale Școlii Catolice.

Totuși, într-o zi, când l-am găsit pe tatăl meu mai bine-dispus, l-am întrebat despre Sfânta Treime, iar el mi-a răspuns într-un final:

„În discuțiile despre credință, oamenii trebuie să înceteze să se mai folosească de logică... această dogmă

nu poate fi percepută de logica omenească. Ei trebuie să creadă în această dogmă cu inima și nu cu mintea.”

Acest răspuns al tatălui meu m-a tulburat foarte tare. Astfel, toate gândurile mele s-au concentrat în jurul acestei întrebări, care devenise oricum o problemă extrem de serioasă, care nu-mi dădea pace deloc. Îmi spuneam mereu:

„Aceasta este temelia pe care este clădit edificiul credinței creștine? Baza credinței mele constă numai în urmarea oarbă a unei credințe, pe care alții au dictat-o, care nu poate să rămână logică sau să fie controlată cu calm și cu argumente imparțiale, oferite de o conștiință curată?”

Toate acestea m-au neliniștit foarte tare și mi-am forțat mintea să creadă orbește în Trinitate.

Însă, într-o zi, unul dintre lectorii noștri mai în vârstă stătea singur în biroul său. Am intrat, cu voia lui, și l-am întrebat dacă ar putea să mă ajute să soluționez o problemă deosebit de complicată pentru mine. El m-a întrebat cu blândețe despre ce este vorba. L-am rugat să îmi explice cum Dumnezeu, o singură entitate, poate să existe în același timp în trei persoane: în cea a Tatălui, a Fiului (Isus) și a Sfântului Duh?!

Lectorul a zâmbit și mi-a spus: „Poate nu-ți place existența mea aici, în acest colegiu?”, la care eu am răspuns: „De ce, domnule?”

El mi-a spus: „Ce crezi că îmi vor face autoritățile colegiului, care sunt catolici religioși până în măduva oaselor, dacă cineva îi informează că discut în biroul meu personal lucruri care contravin credinței creștine? Voi mai

rămâne în acest colegiu? Dacă vrei să vorbim ceva aici, trebuie să limitezi discuția doar la subiectele care au legatură strictă cu studiile tale din acest colegiu!”

În continuare, am stabilit o întâlnire acasă la el.

Duminica, atunci când l-am întâlnit după cum stabilisem, prima întrebare pe care mi-a pus-o a fost ce m-a făcut să mă întreb despre dogma Sfintei Treimi. I-am răspuns că aș dori să aflu cât de puternică putea să rămână dogma, în fața logicii.

A zâmbit și mi-a spus: „De ce nu îl întrebi pe unul dintre preoții noștri?”

Am răspuns: „I-am întrebat, dar mi-au spus că este o chestiune de credință, care nu se supune logicii sau filosofiei, iar acest lucru m-a neliniștit și m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ceea ce cred este fals, pe care trebuie să îl urmez orbește? Este Dumnezeu atât de nedrept încât așteaptă de la om să creadă într-o dogmă despre El Însuși, care nu poate fi cuprinsă creierul omenesc? Vă rog, domnule, să-mi arătați o metodă pentru a găsi soluția la posibilitatea unei astfel de existențe, așa cum dorește Dogma Trinității să credem!”

Lectorul a zâmbit și mi-a spus: „Dragă Tomas, să presupunem că dorești cu o oarecare formulă matematică să îți demonstrez că apa poate să rămână apă și în același timp să fie foc, sau cum piatra poate să fie piatră și în același timp să fie și apă, cum pot să fac acest lucru? Niciodată nu cred că vreun om de pe pământul acesta poate să conceapă o asemenea posibilitate... Cum poate Eternul Dumnezeu, care este mereu viu, să fie în același timp și muritor? (adică să fie

un om care va fi omorât de alți oameni?!). Și cum același muritor poate fi în același timp Absolutul, Nemuritorul Dumnezeu? Aceasta este o problemă pe care preoții noștri vor să o credem și trebuie pur și simplu să credem în acest lucru și nimeni nu trebuie niciodată să se îndoiască de aplicarea practică a acestei dogme de neconceput.”

A continuat spunând: „Problema este... cum putem crede aceasta când Dumnezeu pe care îl considerăm ca fiind Unul, absolut Unic, aceasta înseamnă că El este Unul singur în ceea ce privește Natura Lui Divină, este aflat în afara oricărui factor diferit sau divergent în ceea ce privește Unicitatea Sa clară, având o natură indivizibilă? Divizarea înseamnă că nu este Unicul absolut, ci o compoziție a unor variabile și un produs al cărei compoziții nu poate cu nimic să denumească «Unul» în adevăratul sens al Unicității. Și sigur cel a cărui existență depinde de compoziții lui diferiți nu poate să fie independent în acțiunile Sale, în timp ce Dumnezeu este Unic, Independent și Atotputernic în ceea ce privește Voința și Acțiunile Sale.

Pe de altă parte, cum se face că oricare trei entități separate, cu trei variații, să rămână trei entități deosebite, cu proprietăți diferite una față de cealaltă și în același timp să fie concepute ca fiind Unul, Indivizibil, fără a exista cea mai mică abatere de la unicitate?

Cineva care este denumit unic trebuie să fie total independent în existența sa, domnule Tomas, este imposibil să găsească careva soluția la problema dogmei Sfintei Treimi, fiind o enigmă de neconceput pentru gândirea umană.”

A continuat, spunând: „Singura problemă este că noi, creștinii, nu au acces la imense surse de cunoaștere a adevărului și de la cel mai important factor în ceea ce privește religia, care se găsește în afara noastră, definind fiecare necreștin ca lucrarea diavolului. Noi, creștinii, domnule Tomas, în nebunia noastră de a mări poziția noastră, am jucat un rol așa de urât, încât, un învățat precum Sir Dennison Ross a fost obligat să ascundă adevărul în legătură cu aceasta în introducerea pe care a făcut-o la traducerea Coranului de către George Seil.”

Am fost surprins ascultând dezvăluirile bătrânului lector, care era cunoscut ca fiind catolic, însă, în același timp, am prins curaj datorită faptului că dubiile mele referitoare la adevărul dogmei Trinității erau ceva care au făcut un creier foarte cultivat și luminat, ca cel al lectorului de matematică, să se întrebe de cest lucru.

Studiul meu referitor la proza Islamică și la Traducerea Sensului Coranului cel Nobil mi-a deschis ochii către factorii esențiali și importanți care au influențat viața umană pe pământ. Cândva, l-am vizitat pe lector la el acasă și, spre marea mea surprindere, am descoperit că deținea un mare număr de cărți referitoare la Islam! De aceea, l-am întreat: „Puteți să-mi spuneți domnule, dacă dumneavoastră ați îmbrățișat la credința musulmanilor?”

A răspuns: „Nu te neliniști cu privire la alegerile mele personale!”

Am luat o copie a Traducerii Coranului cel Glorios făcută George Seil și am citit Introducerea lui Sir Dennison Ross. Introducerea trebuie să fie citită cu o atenție specială. Sir Ross spunea:

„Timp de multe secole, cunoașterea pe care o aveau majoritatea europenilor despre Islam se baza aproape exclusiv pe referiri denaturate ale unor creștini fanatici, care au condus la disensiuni și la o mulțime de calomnii grele. Orice lucru bun al Islamului era ignorat total și tot ce nu era bun în ochii Europei devenea obiectul exagerării și paranoiei. Unitatea lui Dumnezeu și simplitatea dogmei Lui erau, poate, cei mai puternici factori pentru extinderea Islamului , aflate mult deasupra săbiilor luptătorilor.”

(Introducere la Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt de Geoge Seil)

Această afirmație a importantului învățat creștin de renume mondial mi-a creat setea de a afla învățăturile originale ale Islamului, în special pe cele legate de conceptul Islamic de Dumnezeu.

Au trecut aproape patru ani, timp în care am cunoscut conținutul Nobilului Coran. Multe lucruri mi-au atras atenția. Am discutat multe dintre punctele asupra cărora aveam îndoieli cu profesorul, care, așa cum am văzut, citise Coranul de mai multe ori și chiar cu un ochi foarte critic. Acum deja doream să cunosc câțiva învățați musulmani pentru a le adresa anumite întrebări cu privire la unele îndoieli pe care le aveam cu privire la credința Islamică.

Cândva mă gândisem la hinduism, însă, ceea ce am observat în fiecare zi cu ochii mei, blestemele auzite, ca și menținerea sistemului de caste, care foarte răspândite înaintea noastră și, mai presus de toate, idolatria și performarea nenumăratelor ceremonii, nu m-au convins să cercetez mai mult dogmele lui. Nu aș fi putut niciodată să

înțeleg superioritatea cerută exclusiv și arbitrar de către membrii acelor caste doar pentru faptul că s-a întâmplat să se nască în acestea. Am văzut cu ochii mei cum oamenii care aparțin anumitor caste se consideră inferiori în societate și ceilalți se comportă cu ei ca și cu un paria, în timp ce nu li se permite să între în temple hinduiste. Am văzut că acestor oameni nu li se permite nici măcar să bea apă din fântânile destinate castelor superioare.

În hinduism, haosul din viața socială provoacă separarea oamenilor în caste și sub-caste, ca și superioritatea ilogică a unei caste față de alta, este de la sine așa de izbitor, încât nimeni nu și-ar fi dat osteneala să cerceteze dogmele acelei credințe.

În timp ce mă îndoiam de sistemul castelor și de dezbinarea din societățile hinduse, mi-am amintit de limitările asemănătoare existente la creștini.

M-am întrebat: „De ce să îi critic pe alți oameni pentru convingerile lor atâta timp cât religia căreia aparțin eu însumi conține această dezbinare între clase? Bisericile creștinătății nu sunt destinate exclusiv membrilor cultelor sau dogmelor respective? Nu există Biserici care aparțin unui anume cult sau unei anumite dogme, care nu pot fi folosite de către oameni care aparțin altei dogme sau cult? Nu a eșuat creștinismul în reunirea omenirii într-o societate unitară? A predicat Isus toate aceste diferențe și dezacorduri pe care noi, creștinii, le-am introdus ca inovații? Atunci nu suntem noi departe de obiectivele inițiale ale misiunii lui Isus Hristos?”

Contrar diferențelor ireconciliabile și a nenumăratelor diviziuni între grupările hinduismului și

creștinismului, am fost foarte impresionat de frăția pură și adevărată aplicată zi și noapte de către musulmani. O moschee musulmană este un loc destinat oricui se numește musulman și nu există locuri rezervate, ca în Biserici. Am văzut cu ochii mei musulmani din toate părțile și mediile sociale, economice și naționale, care stau toți împreună într-un singur rând, orientați spre o singură direcție, rugându-se unui Singur Dumnezeu, într-o singură limbă, și care, după Rugăciune, își dau mâinile unul cu celălalt. Frăția și egalitatea socială sunt necesare teoretic majorității învățaților din lume. Am văzut, deci, că așa ceva reprezintă o continuă și vie realitate în viața cotidiană a musulmanilor.

Într-o zi, am fost informat de către profesor, care cu timpul a devenit bunul meu prieten, că un predicator musulman va ține câteva cuvântări în limba engleză despre Profetul Islamului, într-o sală de lângă marea moschee din orașul meu. Amândoi am fost la acele cuvântări și am întâlnit predicatorul, care era un vechi prieten al profesorului meu. Am discutat cu el diferite probleme importante.

În timpul întâlnirii mele cu predicatorul musulman, l-am întrebat dacă are bunătatea de a îmi răspunde unor întrebări pe care mi le-am pus, dorind doar să mă informez.

A spus: „Voi răspunde cu plăcere întrebărilor tale.”

I-am pus următoarele întrebări, cărora le-a răspuns cu mare plăcere:

„Ce altă dovadă aveți că Mohammed a fost cu adevărat Profetul lui Dumnezeu, în afară de Nobilul Coran?”

A răspuns: „Ai Biblia cu tine?”, la care i-am spus că da.

Mi-a citit următoarele versete unul după altul:

„În adevăr, Moise a zis părinților noștri: «Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimic cu desăvârșire din mijlocul norodului.»”

(Facerea Apostolilor, capitolul 3, versetele 22-24)

„Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune Cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de Cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.”

(Deuteronomul, capitolul 18, versetele 18-19)

„Acest Moise a zis fiilor lui Israel: «Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Prooroc ca mine: de El să ascultați.»”

(Faptele Apstolilor, capitolul 7, versetul 37)

„Isus spune: «Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.»”

(Evanghelia după Ioan, capitolul 14, versetul 16)

„Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”

(Evanghelia după Ioan, capitolul 16, versetul 7)

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de

la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.”

(*Evanghelia după Ioan*, capitolul 16, versetele 12-13)

Am citit fragmentele pe care le citisem de multe ori în trecut, dar de această dată, marea convingere cu care predicatorul mi-a ceru să citesc versetele din Scripturile mele sfinte, ca dovadă a celor ce întrebam eu, a adus mai multă lumină în acestea, astfel încât să pot înțelege problema așa cum trebuie. Și totuși am spus: „Dar Profeția se referă la venirea lui Isus!”

A zâmbit și mi-a spus: „Citește din nou versetul! Nu spune că Dumnezeu va trimite un Profet ca Moise, adică vă trimite un bărbat născut din mama și tată ca Moise, în timp ce Isus s-a născut numai din mamă? De altfel, profetul promis de Dumnezeu oamenilor trebuie să fie om la fel ca Moise, în timp ce tu îl numești pe Isus Fiul lui Dumnezeu! Moise era un Profet, care a adus Legea și acela care va fi la fel că acesta va trebui să aducă legea, ori Isus era doar cel ce aplica legea, care a urmat Legea celor Zece Porunci, pe care deja le adusese Moise. În final, va fi contrar logicii comune să susțină cineva că „eu” sau „acela”, adică prima sau a treia persoană înseamnă același lucru sau că cel ce pleacă profetind venirea altuia și acest altul să fie aceeași persoană.”

Argumentul era destul de logic, însă l-am întrebat pe predicator: „Nu credeți în Isus ca fiu al lui Dumnezeu? Nu poate Isus să fie același Dumnezeu în formă umană?”

Predicatorul a zâmbit și a răspuns cu voie bună: „Poate să existe fiul cuiva fără soție, tinere? Poate cineva care crede că Isus este fiul lui Dumnezeu și să-și imagineze în același timp că Fecioara Maria a fost folosită de Dumnezeu ca soție? Să cerem protecția lui Dumnezeu împotriva acestor aberații ale minții noastre. Cuvântul fiu, folosit în Biblie, poate să însemne numai creatură și cineva care a primit viață de la Dumnezeu. În același timp, ce poți să spui despre faptul că Isus se referă la el însuși ca la «fiul omului»?”

Apoi a recitat următoarele versete din Biblie:

„A venit Fiul omului, mâncând și bând, și ziceți: «Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor.»”

(Evanghelia după Luca, 7:34)

„... se va rușina Fiul Omului...”

(Evanghelia după Luca, 7:26)

„... Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor...”

(Evanghelia după Luca, 24:7)

„V-o va da Fiul Omului...”

(Evanghelia după Ioan, 6:27)

„Isus se referă la Dumnezeu ca la tatăl lui și, de asemenea, ca la tatăl nostru, ceea ce înseamnă că Dumnezeu este Tatăl (Creatorul) nostru, al tuturor și, prin urmare, că Isus era fiul lui Dumnezeu în sensul Creației lui Dumnezeu și că acest termen folosit de către Isus poate fi înțeles numai

prin sensul de «rob al lui Dumnezeu», așa cum se referă Isus la el însuși. Așa ceva este arătat de versetele conform cărora fiecare Profet al lui Dumnezeu, de la Adam încoace, este denumit fiul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Luca, capitolul 3, versetele 23-30. Isus se autodenumește fiul lui Iosif și genealogia lui Iosif ajunge până la Adam, care este numit fiul lui Dumnezeu: «**Fiul lui Enoh, fiul lui Seth, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.**»”

(*Evanghelia după Luca, 3:38*)

Aceste răspunsuri din Biblie au creat o impresie adâncă în mintea mea pentru studiul comparativ folosit de către musulmani și de cât de puternici și de logici sunt în credința lor în Unicitatea lui Dumnezeu.

L-am întrebat pe predicator: „Credeti în Biblie ca fiind divină sau nu?”

Ca răspuns la întrebarea mea, mi-a cerut să răspund la următoarele întrebări:

Întrebările lui	Răspunsurile mele
Este Biblia, care se găsește în mâna ta, cartea pe care Isus a scris-o, o Scriptură revelată de Dumnezeu?	Nu
A poruncit Isus sau a dorit în vreo clipă din viața lui să se scrie ceva referitor la el ?	Nu

A fost scrisă Biblia, care se află acum în mâinile tale, în timpul vieții lui Isus?	Nu
A fost scrisă Biblia, ce se află acum în mâinile tale, imediat după plecarea lui Isus ?	Nu

Apoi a spus: „Citește, te rog, la pagina 17 din cartea **Fondatorul Creștinismului și Religia lui**, care a fost publicată de către „Societatea literară creștină”, din Madras. În această carte, se spune:

„Întreaga Biblie cuprinde șaiszeci și șase de cărți, scrise de patruzeci de scriitori diferiți într-o perioadă de aproximativ 15 secole. În carte se subliniază clar faptul că **ISUS ÎNSUȘI NU A SCRIS NIMIC**. Învățătura orală a fost pentru mulți ani unicul mijloc de extindere a creștinismului. Pentru îndrumarea noilor adepți, s-au compus Scripturile mai noi ale Noului Testament.”

În aceeași carte, găsim: „Au fost scrise probabil la aproximativ douăzeci de ani după moartea lui Hristos.”

La pagina 18, scrie: „Evangheliile nu arată întreaga istorie a vieții lui Hristos. Este în majoritatea ei o scriere memorialistică.”

Eu am spus: „Dar Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, inspirată și scrisă de către apostolii lui Isus!”

A zâmbit iar și a spus: „Domnule Tomas, dacă Biblia este cartea apostolilor și a lui Isus, cum explicați

diferențele din Biblie, fiind vorba despre Cuvântul venit de la Dumnezeu... nu conține Biblia Catolică anumite cărți pe care variantele protestanților nu le conțin?

Ați citit ce spune K.Wilson în legătură cu Biblia, în introducerea lucrării sale, *Diaglot*, publicată de Watch Tower Society? Dacă nu ar fi fost editată cu autorizație regală, nu ar fi fost prețuită acum de către protestanții englezi și americani, cu toate că a venit direct de la Dumnezeu. S-a dovedit că aceasta conține mai mult de 20.000 de greșeli! Aproximativ 700 de manuscrise grecești sunt necunoscute și câteva din acestea sunt foarte vechi, în timp ce traducătorul lor avut la îndemână doar aproximativ 8 manuscrise și niciunul dintre ele nu este datat înainte de secolul 10...

Nu se bazează Biblia pe 8 manuscrise... în timp ce astăzi sunt disponibile 700 de manuscrise? Dacă toate cele conținute în aceste manuscrise constituie și acelea Cuvântul venit de la Dumnezeu, de ce aceste manuscrise au rămas pe din afară? Sub lumina tuturor acestor fapte pe care acum le cunoașteți, dacă încă mai credeți că Biblia este Cuvântul venit de la Dumnezeu, puteți să continuați, dar nu puteți aștepta să facă același lucru întreaga lume. Dacă recurgeți la o anchetă serioasă și imparțială a Vechiului și Noului Testament, veți găsi în acestea totalitatea blasfemiilor inventate de mintea evreiască împotriva lui Lot, David, Noe și Avraam (Allah să fie mulțumit de ei!), care au fost Trimișii Lui Dumnezeu. Vezi:

„Noe a început să fie lucrător de pământ și a sădit o vie. A băut vin, s-a îmbătat și s-a dezgolit în mijlocul cortului său. Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui

său și a spus celor doi frați ai lui afară. Atunci Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers înapoi și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n-au mai văzut goliciunea tatălui lor.”

(Geneza, 9:20-23)

„Și Lot a comis adulter cu cele două fiice ale lui:

Lot a ieșit din Țoar și a rămas pe munte, cu cele două fete ale lui, căci s-a temut să rămână în Țoar. A locuit într-o peșteră, cu cele două fete ale lui. Cea mai mare a zis celei mai tinere: «Tatăl nostru este bătrân; și nu mai este niciun bărbat în ținutul acesta, ca să intre la noi, după obiceiul tuturor țărilor. Vino să punem pe tatăl nostru să bea vin și să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm sămânța prin tatăl nostru.» Au făcut, dar, pe tatăl lor de a băut vin în noaptea aceea; și cea mai mare s-a dus și s-a culcat cu tatăl ei. El n-a băgat de seamă nici când s-a culcat ea, nici când s-a sculat. A doua zi, cea mai mare a zis celei mai tinere: «Iată, eu m-am culcat în noaptea trecută cu tatăl meu; haidem să-i dăm să bea vin și în noaptea aceasta, și du-te de te culcă și tu cu el, ca să ne păstrăm sămânța prin tatăl nostru.» Au dat tatălui lor de a băut vin și în noaptea aceea; apoi cea mai tânără s-a dus și s-a culcat cu el. El n-a băgat de seamă nici când s-a culcat ea, nici când s-a sculat. Cele două fete ale lui Lot au rămas astfel însărcinate cu tatăl lor. Cea mai mare a născut un fiu, căruia i-a pus numele Moab; el este tatăl moabiților din ziua de azi. Cea mai tânără a născut și ea un fiu, căruia i-a pus numele Ben-Ammi: el este tatăl amoniților din ziua de azi.”

(Geneza, 19:30-38)

„David a luat pe soția soldatului său:

Într-o după amiază, spre seară, David s-a sculat de pe pat; și pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești, a zărit de acolo o femeie care se scălda și care era foarte frumoasă la chip. David a întrebat cine este femeia aceasta și i-au spus: «Este Bat-Şeba, fata lui Eliam, nevasta lui Urie, hetitul.» Și David a trimis niște oameni s-o aducă. Ea a venit la el, și el s-a culcat cu ea. După ce s-a curățat de necurăția ei, ea s-a întors acasă. Femeia a rămas însărcinată și a trimis vorbă lui David, zicând: «Sunt însărcinată.» Atunci David a trimis următoarea poruncă lui Ioab: „Trimite-mi pe Urie, hetitul.” Și Ioab a trimis pe Urie la David. Urie a venit la David, care l-a întrebat despre starea lui Ioab, despre starea poporului și despre mersul războiului. Apoi David i-a zis lui Urie: «Coboară-te acasă și spală-ți picioarele.» Urie a ieșit din casa împărătească și a fost urmat de un dar din partea împăratului. Dar Urie s-a culcat la poarta casei împărătești, cu toți slujitorii stăpânului său, și nu s-a coborât acasă la el. Au dat de știre lui David despre aceasta și i-au spus: «Urie nu s-a coborât la el acasă.» Și David i-a zis lui Urie: «Nu vii tu oare din călătorie? Pentru ce nu te-ai coborât acasă?» Urie i-a răspuns lui David: «Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu sunt tăbărâți în câmp, și eu să intru în casă să mănânc și să beau și să mă culc cu nevasta mea?! Viu ești tu și viu este sufletul tău, că nu voi face lucrul acesta.» David i-a zis lui Urie: «Mai rămâi și astăzi aici și mâine îți voi da drumul.» Și Urie a rămas la Ierusalim în ziua aceea și a doua zi. David l-a pofțit să mănânce și să bea cu el și l-a îmbătat; și seara Urie a ieșit și s-a culcat cu slujitorii stăpânului său, dar nu s-a coborât acasă. A doua zi dimineața, David a scris o scrisoare

lui Ioab și a trimis-o prin Urie. În scrisoarea aceasta scria: «Puneți pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară.» Ioab, împresurând cetatea, l-a pus pe Urie în locul pe care-l știa apărat de ostași viteji. Oamenii din cetate au făcut o ieșire și s-au bătut împotriva lui Ioab; au căzut mulți din popor, din slujitorii lui David, și a fost ucis și Urie, hetitul.”

(Samuel II, 11:2-17)

Am întrebat: „Ce? Credeți voi, musulmanii, că alți Profeți ai lui Dumnezeu, în afară de Mohammed, sunt absolut nepacătoși și sfinți?”

El mi-a răspuns, rostind versete din Coranul cel Sfânt:

„Spuneți: «Noi credem în Allah și în ceea ce ne-a fost trimis nouă și ceea ce a fost trimis lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob și semințiilor; în ceea ce le-a fost dat lui Moise și lui Isus și în ceea ce le-a fost dat [tuturor] Profetilor de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuși [musulmani]!»» [2:136]

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și drept-credincioșii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în Îngerii Lui, în Scripturile Lui și în Trimișii Lui. [și ei zic]: «Noi nu facem nicio deosebire între vreunul dintre Trimișii Săi.» Și ei au zis: «Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta [o implorăm], Doamne, și la Tine este întoarcerea!»» [2:285]

Versetele din Nobilul Coran de mai sus mărturisesc vizibil faptul că una dintre bazele credinței este că fiecare

musulman trebuie să creadă nu numai în Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ci și în toți ceilalți Profeți și Mesageri (Pacea lui Allah fie asupra lor!) ca fiind adevărați și sfinți și că nu trebuie să facă nicio diferență între ei. Următorul verset al Sfântului Coran ne informează de faptul că toți Profeții (Pacea lui Allah fie asupra lor!) au venit de la Dumnezeu pentru toate națiunile întregului Pământ:

„... Și nu este comunitate care să nu fi avut un prevenitor.” [35:24]

M-a convins, astfel, că doar Islamul este o credință cuprinzătoare, ce recunoaște toate celelalte religii și care conține o împlinire armonioasă a întregului bine, care este găsit doar parțial în celelalte religii ale lumii. Cartea Sfântă a Islamului, Nobilul Coran, este revelația finală a Adevărului Divin. Gândirea limitată a omului din diferite timpuri nu a permis nici Profeților precum Isus (Allah să fie mulțumit de el!) să reveleze întregul adevăr. Isus (Allah să fie mulțumit de el!) a trebuit să plece în timp ce a lăsat încă multe lucruri pe care ar fi trebuit să le spună oamenilor (*Ioan, 16:14*). Isus a trebuit să spună oamenilor să aștepte până la sosirea Spiritului Adevărului, care va revela Întregul adevăr (*Ioan, 16:13*).

Am fost impresionat și mai mult de amploarea mondială a Religiei Islamice. Fiecare răspuns al predicatorului era dat cu o siguranță de neclintit și cu argumente de netăgăduit. M-a trezit făcând diferența între adevărul autentic și produsele minciunii și aflând atât de multe lucruri noi, față de care am fost orb în toți acești ani. Însă, nu știam cum să împac răsăritul unei cunoașteri a

adevărului cu credința mea dogmatică, originală și oarbă și cu rămânerea mea în credința creștină, căreia îi aparțineam. Voiam să găesc câteva nereușite din partea predicatorului pentru a răspunde satisfăcător unor întrebări sau altora pentru a putea avea vreo scuză, fie ea și pentru a-mi păstra poziția față de credința creștină.

Predicatorul a continuat după puțin timp cu întrebarea: „Pot să te întreb și eu ceva, dacă nu te deranjează, pentru informarea mea?” Am spus: „Da.” El a întrebat: „Crezi în Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu sau în Dumnezeu Însuși?” Am spus: „Isus este Dumnezeu Însuși în forma Fiului Său.” El a spus: „Poți vreodată să-ți imaginezi pe cineva ca fiind Dumnezeu nemuritor, dar care este în același timp și muritor (om) ce poate fi prins de mâinile altor muritori și să sufere moartea? Poate ceva fi sus și în același timp jos, negru și în același timp alb? Poate să fie întuneric și în același timp lumină? Ce filosofie este asta?” A continuat, spunând: „Te-ai gândit vreodată că există o altă întrebare referitoare la doctrina Trinității la care este necesar să răspundă fiecare adept al Trinității, că dacă fiecare trei existențe diferite care sunt trei entități diferite sunt de asemeni în același timp Una, cu o Unitate absolută în toate sensurile perfecte ale înțelegerii Unității, care este controlul comun care le face să rămână trei, dar, de asemeni, și Una singură și același timp? Dacă este vreun factor ce provoacă acest fenomen extraordinar, atunci puterea supremă cauzală, care controlează numărul și unitatea, poate fi doar Dumnezeul Atotputernic și nu una dintre cele trei entități, care sunt componente controlate. Mai mult, se pune o altă întrebare problematică la care un credincios în Trinitate va trebui să răspundă, cum ar fi «cine este acel ce controlează

sau determină separarea unei unități în trei altele diferite și nu mai multe sau mai puține?»

Trebuie să existe o cauză pentru acest fenomen controlat și acest factor cauzabil care acționează deasupra celorlalte, iar aceasta va fi Dumnezeuul Atotputernic și nu vreuna din părțile Triadei, care va fi doar rezultatul cauzei Superioare care controlează.

În același fel, apare și întrebarea: care este forța causală, care determină cele trei să fie doar una când se unesc, decât să se separe în mai multe grupuri de entități și dacă există vreo astfel de cauză, această cauză supremă ce controlează este Dumnezeu Atotputernic și nu vreuna din cele trei care este doar o entitate subordonată. În nicio circumstanță, niciun om sensibil nu va putea vreodată în mod logic să creadă în vreun efect fără vreun factor causal, care-l produce.

În orice caz, Sfânta Treime este doar o doctrină problematică creată de Biserica creștină, în care nicio motivație logică nu se poate dovedi adevărată.”

A trebuit inevitabil să fiu de acord cu părerile predicatorului, întrucât nu puteam acum să cred în mod logic că există o entitate sau o existență care, în același timp, să fie și opusul ei însăși.

„Aș dori, domnule Thomas, spuse predicatorul, să vă gândiți puțin dacă această credință care spune că Isus este Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu coincide cu faptul că era terorizat de crucificarea iminentă, încât el a strigat: **«Eli, Eli Lama Sabachtani? (Doamne, Doamne de ce m-ai părăsit?)»** (Matei 27:46)

Ce filosofie este aceasta? Dacă Isus era Dumnezeu însuși, asta înseamnă că Dumnezeu a fost părăsit de însuși Dumnezeu și poate Dumnezeu să se simtă disperat și să strige pentru a fi salvat?

Însăși Biblia dumneavoastră, domnule Thomas, relatează că Fiul lui Dumnezeu a fost părăsit de Tatăl lui (Dumnezeu), caz în care fiul părăsit în mod automat și foarte natural pierde privilegiile personale de fiu și relația lui de fiu față de tată. Ce spuneți? Ce beneficiu poate să aibă atașamentul față de un fiu părăsit? Domnule Thomas, vă rog să răspundeți!”

Eram uluit și nu știam ce să spun și ce să fac cu credința pe care o aveam deja ca un credincios creștin.

„De altfel, continuă predicatorul, credeți că Isus este Dumnezeu însuși când cade jos plângând, rugându-se de altcineva să-I ia cupa morții prin crucificare?”

Am întrebat: „Bine, domnule, dar cum împăcați violența folosită de Profetul Islamului cu faptul că a fost Trimisul lui Dumnezeu?”

Imediat a sosit și răspunsul predicatorului: „Vă rog, domnule Thomas, să citați un singur caz din întreaga istorie a vieții Sfântului Profet Mohammed, care arată că a comis vreodată un act de violență neprovocat sau un singur caz în care el a luat cea mai mică inițiativă în a ataca fie și un singur suflet. Fiecare expediție de luptă pe care a condus-o sau pe care a permis-o era doar în auto-apărare! Biblia nu predică auto-apărarea. Biblia promovează capitularea de sine în așa măsură încât să dea cineva ceea ce posedă atunci când

ceea ce are în mână i-a fost luat de către agresor. Urmează vreun creștin așa ceva?

Dincolo de istoria politică a națiunilor creștine europene, nu vă amintiți metodele inumane folosite de creștinătate pentru a-și extinde credința?”

Am fost rușinat să ascult cele relatate și a trebuit să ascult în tăcere amintirea comportamentului nelegiuit al creștinilor. În final am îndrăznit să pun o ultimă întrebare: „Există dogma ștergerii păcatelor omului prin sângele lui Isus. Isus a plătit prețul păcatelor omului, adică cine crede în Isus, se purifică și se salvează... aveți așa ceva în Islam?”

Conlocutorul meu a zâmbit și mi-a răspuns: „Prietene, cel mai mare dar al lui Dumnezeu către omenire este rațiunea. Dacă omul o pierde din greșeala lui, atunci nimeni nu-l poate ajuta. Întâi spune-mi dacă dogma coincide cu rațiunea. De exemplu, A este de credință creștină, adică el crede în Isus ca salvator al lui, jefuiește casa lui B și pe membrii familiei lui B. Logica este de acord ca să rămână A nepedepsit de lege, în special de Legea Domnului cel Drept al Universului, doar pentru faptul că A îl acceptă pe Isus ca salvator al lui?” A trebuit să spun „Nu.”, căci altfel ar fi însemnat să îmi abandonez rațiunea și să merg împotriva cuvântului drept.

A continuat: „Există o foarte gravă optică a dogmei iertării păcatelor prin sângele lui Isus, adică atunci când plătim pentru vreun lucru aceasta devine proprietatea noastră și fostul proprietar al acestuia își pierde în totalitate dreptul de a și-l însuși datorită prețului pe care deja l-a primit, nu-i așa?” Am spus: „Da!” Apoi mi-a spus: „Dacă păcatele omului au fost plătite, Dumnezeu nu are niciun drept să

pedepsescă vreun păcătos! Fiecare păcătos care pur și simplu crede în Dumnezeu este liber să facă în această lume orice îi impun instinctele lui crude, pentru că Dumnezeu, Domnul lui, nu are niciun drept să judece vreun păcătos pentru că Isus și-a însușit prețul păcatelor lui. Poate fi așa ceva cumva logic sau rațional? Poate această doctrină să ajute vieții pe pământ să continue vreun moment în pace și securitate?” El a continuat: „Reține, te rog, Islamul vrea ca fiecare individ să fie legat de existența sa în mod responsabil, atât cu propria sa viață individuală, cât și în interesul vieții colective din această lume, el însuși ca membru nu doar al rasei umane, ci și al Creației lui Dumnezeu ca întreg. Islamul cheamă încontinuu și încurajează omul către dreptate cu promisiunea unei vieți fericite în viața de apoi și îl previne în mod repetat împotriva viciilor și pedepsei – consecința a lor, din partea Domnului cel Drept. Sfântul Coran avertizează în mod repetat, spunând:

„Și fiți cu frică de o Zi în care nu va putea face un suflet pentru alt suflet nimic și nu se va lua de la el schimb, nu se va primi pentru el mijlocire, nici nu va putea fi el ajutat!” [2:123]

„Cel care urmează calea cea dreaptă o urmează numai pentru sine însuși, iar cel care răătățește, răătățește tot pentru sine însuși. Și nu va purta [un suflet] încărcat povara altuia și Noi nu am chinuit [niciodată un neam] înainte de a-i trimite un Profet.” [17:15]

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o muiere și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la

Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Atoateștiutor [și] Bineștiutor [*'Alim, Khabir*].” [49:13]

„În timp ce amenință omul cu pedeapsă cumplită pentru răutățile pe care le face, Sfântul Coran sugerează, de asemenea, și Mila infinită a Domnului, Cel Milostiv, care nu vrea ca omul, oricât ar fi de păcătos, să nu aibă niciun fel de speranță privind Mila și Iertarea Lui, Preaînaltul. Singura condiție pentru iertare este căința păcătosului pentru păcatele lui și voința de a-și îndrepta comportamentul în viitor, însoțită de supunerea din inimă și de recunoștința față de Domnul Cel Milostiv, față de Grația Lui infinită.

Pentru Numele lui Dumnezeu, domnule Thomas, spuneți-mi ce credeți că este logic să facă pentru ca omul depravat și lipsit de grijă față de păcat (adică să-l facă să aibă o convingere ilogică pentru prețul păcatelor lui, ca și cum ar fi fost plătite de cineva) sau să-l prevină și să-l determine să se dedice virtuții și să rămână departe de cele rele (adică să-l înștiințeze de consecințele naturale, de pedeapsa Domnului Cel Drept, pentru oricare comportament urât și lipsit de supunere)?”

Am simțit în acea zi vidul dogmei ispășirii pe care era clădit edificiul credinței creștine. Mila Divină a Domnului a răsărit în inima mea, o nouă lumină a îndrumării Divine. I-am mulțumit Domnului că m-a scos din ghearele acestei convingeri dogmatice înșelătoare și că m-a îndreptat către Islam, pe care l-am găsit singur, printr-o căutare nepărtinitoare, mergând către Calea cea Dreaptă și Corectă care conduce la salvarea pe care Domnul Cel Milostiv a trimis-o omenirii prin ultimul Său Trimis, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Când am dezvăluit consimțirea mea față de adevăratul argument oferit de predicator și i-am mulțumit, el mi-a spus: „Thomas, trebuie să Îi mulțumești Domnului pentru binecuvântarea Lui prin îndeplinirea promisiunii făcute Lui, Cel Milostiv!”

Allah Cel Milostiv, prin infinita Sa Milă, a îndeplinit Promisiunea Sa, aceea de a oferi omenirii îndrumarea eternă prin Noibilul Său Profet, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Sa!), care a acționat întotdeauna conform îndrumării Lui, Atotputernicul.

După ce am parcurs atâtea argumente puternice și imbatabile împotriva doctrinei Sfintei Treimi și, de asemenea, a altor crezuri creștine fundamentale, m-am minunat cum atâtea credințe ilogice au putut atrage un număr așa uriaș de oameni din întreaga lume.

Odată, l-am găsit pe tatăl meu întorcându-se acasă foarte fericit și, imediat după venirea lui, m-a chemat și mi-a spus: „Vei fi bucuros să aflii, dragul meu fiu, că azi am adus o sută nouă suflete în grupul nostru! Pentru botezul unui număr așa de mare, părintele reverend, șeful misiunii noastre, a fost mulțumit de serviciile mele și mi-a mărit salariul, mi-a oferit posibilitatea de a călători și m-a recompensat în funcție de numărul oamenilor care au fost botezați datorită strădaniei mele!”

L-am întrebat: „Cine sunt, tată, cei care s-au botezat?”

A spus: „Sunt din cinci sate de aici, dimprejur. Bărbați, femei și copii.”

Am întrebat: „Sunt educați?”

El mi-a spus: „Nu, sunt oameni săraci din zone săracăcioase, muncitori de pe câmpurile de orez ale satelor lor.”

L-am întrebat dacă ei au înțeles pe deplin angajamentul pe care și l-au luat prin convertirea lor la credința creștină. Se va supune vreunul dintre ei vreunei examinări amănunțite făcute împotriva dorinței lor de a părăsi gruparea din care făceau parte pentru a intra printre credincioșii creștini?

Tata a răspuns: „Ce vrei să spui? Ți-am spus că ei sunt toți needucați, analfabeți, săraci, lucrători din cătune săracăcioase! Grupul cuprinde bărbați, femei și copii. Acum voi merge acolo în fiecare zi și îi voi pregăti pentru a ni se alătura în doctrina credinței noastre.”

Auzind acestea, am zâmbit, iar tatăl meu, văzându-mă reacționând astfel, m-a întrebat: „De ce zâmbești, Thomas? Ce s-a întâmplat?”

I-am spus: „Nimic, tată! Nu văd în această convertire în masă niciun motiv de mândrie sau de plăcere, pe care orice religie adevărată sau orice credință logică și autentică și-o poate însuși pentru sine, pentru că nu este nimic altceva decât exploatarea ignoranței și a lipsei de educație a bieților lucrători. Este îndrumarea oarbă a mentalului unora spre ceva pe care ei nu îl știu și nici nu îl recunosc!

Tu crezi, tată, că orice om care cunoaște logica poate cu adevărat să fie mândru de rezultatul acesta asupra unor oameni analfabeți, femei și copii care își acceptă propriile

idealuri și pretenții justificate de meritul și valorile propriei lor gândiri?

Trecerea la o altă credință, așa cum este, spre exemplu, Islamul, se face numai după un studiu detaliat și o analiză a celui învățat, care are perfecta convingere a lucrului pe care îl face. Noi, creștinii, ne mândrim cu succesul nostru în mărirea rândurilor noastre prin convertirea în masă a lucrătorilor analfabeți, care, prin anumite circumstanțe, sunt forțați să accepte doctrina creștină fără să știe dacă ceea ce fac este corect sau greșit? O minte ignorantă este ca o hârtie albă, cineva poate desena pe ea orice fantezie dorește și odată ce schița este făcută pe un material așa de fraged, orice artist se poate mândri că a făcut singur acest desen. Dacă astăzi, pentru a câștiga simpatia maselor ignorante, ne lăudăm în fața convertiților analfabeți cu umanitatea și cu sacrificiul nostru de sine doar pentru a extinde credința, uităm de asemenea Edictul de la Milan. Și cum vor putea, tată, toate înregistrările istoriei să ștergă urmele sălbăticiiei comise de către creștinism împotriva bieților evrei neajutorați, numai din dorința de a își mări rândurile?”

Am continuat: „Dacă îmi permiți, tată, aș vrea să știu de la tine dacă Biblia din mâinile tale trebuie doar citită, memorată și predicată altora sau trebuie să și acționăm conform ei în viața noastră de zi cu zi? Dacă trebuie să acționăm în conformitate cu ea, poți să-mi arăți, tată, dacă în lumea creștină poate fi vreodată practicat principiul întoarcerii și celuilalt obraz după ce a fost pălmuit primul? Până acum, a putut vreodată orice creștin sincer să-și dăruiască propria cămașă după ce haina i-a fost luată? Poți, tată, să cedezi casa noastră dacă cineva ne invadează și ne ia

posesiunile sau orice cameră, bazându-te pe aceste premize? Dacă puterile creștine ale lumii cred cu adevărat în această doctrină a sacrificiului de sine, de ce își întrețin forțele militare și pe oamenii legii?

Te rog să-mi spui, tată, dacă este de vreun folos în credința în orice ideal de aur care poate împodobi paginile vreunei cărți și care poate fi doar predicată, dar niciodată practică. De ce nu trebuie noi să acceptăm rațional doctrina autoapărării promovate de Islam și principiul iertării atacatorilor noștri, dacă ei se căiesc și-și îndreaptă faptele?

Pentru Numele lui Dumnezeu, spune-mi, tată, cum pot trei lucruri diferite să fie în același timp unic absolut, atât din punct de vedere numeric, cât și al naturii esențiale a unității perfecte?

Pe ce bază rațională poate cineva, care este părăsit de Dumnezeu, să fie Dumnezeu Însuși și dacă Isus este considerat ca Fiu al lui Dumnezeu, care poate fi relația unui tată cu fiul părăsit?

Ce drept a avut creștinătatea să pretindă vreun adevăr atunci când extinderea ei a fost produsă prin atrocități inumane, comise de forțele creștine împotriva bieților evrei neajutorăți? Conduita crimelor brutale făcute în numele lui Hristos a fost consemnată în întregime chiar de către autoritățile creștine prin Edictul de la Milan și prin faimosul învățat creștin, **Gibbon**, în cunoscuta sa lucrare, *Declinul și căderea Imperiului Roman*.

Doctrina ispășirii prin sângele lui Hristos va atrage în mod firesc pe acei păcătoși care au păcătuit și care nu vor să renunțe la păcate, în spiritul doctrinei conform căreia

prețul păcatelor lor a fost deja plătit dinainte și oricum au ales să fie păcătoși și mai răi, crezând că nu vor fi pedepsiți în final pentru crimele lor atroce, căci Isus a plătit deja pentru păcatele omului și, astfel, Dumnezeu și-a pierdut pretențiile de a-i pedepsi pe păcătoși ulterior.

Sunt foarte multe lucruri, tată, care au nevoie de un studiu dezinteresat și de un raționament imparțial.

Îți spun, tată, oricare ar fi consecințele și oricare nenorocire mă va putea afecta, eu am decis singur să nu-mi vând sau să-mi abandonez conștiința și rațiunea crezând în doctrine dogmatice așa de iraționale. Am îmbrățișat Islamul și, dacă nu te superi pe mine, te rog să-mi permiți să-ți explic detaliile cerceărilor mele; o voi face de câte ori mi se va cere s-o fac. Nu-mi place ca vreun gând sau credință a mea să fie îngھیțite de cineva prin forță, pentru că Religia Islamică, pe care declar acum deschis că am îmbrățișat-o, se bucură de faptul că nu va exista nicio constrângere în ceea ce privește credința și că adevărul a fost revelat împotriva minciunii.”

Spre surprinderea mea, am observat că tatăl meu a urmărit extrem de atent expunerea mea, punctele mele de vedere și convingerile mele, iar la sfârșit mi-a spus:

„Fiule, să nu crezi că tatăl tău este un idiot. M-am confruntat uneori cu astfel de idei în viața mea, când am avut ocazia să discut despre religie cu prietenii mei musulmani. Pentru Numele lui Dumnezeu, păstrează aceste lucruri strict pentru tine însuși. Altfel fii sigur că vom fi aruncați afară, în stradă, ca nevoiașii.”

Câteva zile mai târziu, tatăl meu s-a decis să se declare, de asemeni, musulman.

Eu acum pentru informarea și îndrumarea fiecărui căutător al adevărului, declar deschis rezultatele cercetării mele sincere, că Islamul nu este doar ultima Religie puternică, ci este, în același timp, credința perfectă, care cuprinde tot binele. Una dintre cele mai distinctive și frapante caracteristici ale Islamului este aceea că cere adeptilor săi să creadă în toate religiile lumii, care au precedat Islamul, care au fost revelate de Dumnezeu pentru popoarele respective ale acelor ani. Este unul dintre fundamentele acestei credințe faptul că adepții săi trebuie să creadă în toți Profetii (Pacea lui Allah fie asupra lor!) care au fost trimiși în lume înainte de Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ca fiind adevărați și fără de păcat.

Mohammed este numele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) prin care toată credința inteligibilă a fost revelată în forma sa completă și perfectă pentru omenire în ansamblul ei și pentru toate timpurile. Occidentul este cel care a numit credința cu numele de „mahomedanism”, pentru a semăna cu modelul creștinismului, buddismului, confucianismului, zoroastrianismului sau hinduismului. Pe de altă parte, numele acestei Religii se regăsește deja în cartea sa, Coranul cel Sfânt, ca „Islam” și Profetul Islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se numește musulman la fel ca oricare alt credincios. Așa cum diferiți Profeti (Pacea lui Allah fie asupra lor!) au propovăduit același adevăr printre popoare diferite în timpuri diferite, în diferite limbi, fiecare Profet al lui Dumnezeu este descris în

Coranul cel Sfânt ca fiind musulman. Astfel am găsit, dincolo de orice îndoială, faptul că Islamul este Religia de care umanitatea are nevoie pentru progresul său în toate sferile materiale și spiritual, pentru a obține, în final, salvarea.

O scurtă introducere în Islam

Cuvântul *Islam* înseamnă a te supune în totalitate lui Allah Preaînaltul, crezând în Unicitatea lui, arătând aceasta prin adorarea Lui, Unicul, și prin părăsirea oricărui tip de politeism (shirk).

Islamul este singura Religie acceptată de către Allah Preaînaltul. Este Religia finală, care a completat toate religiile precedente. Allah Cel Glorios nu acceptă de la robii Săi altă religie în afară de aceasta.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„[Unica] Religie acceptată de Allah este Islamul.”
[3:19]

El, Preaînaltul, spune, de asemenea:

„Acela care dorește o altă Religie decât Islamul, nu-i va fi acceptată și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [3:85]

Cum poate cineva intra în Islam: prin mărturisirea de credință.

(Ashadu Laa ilaha illa Allah wa ashadhu anna Mohammed Rasul Allah)

Pentru a intra în Islam, trebuie să știi sensul acestei mărturisiri, și să o rostești din pură convingere, fără a avea nici cel mai vag dubiu.

Interpretarea Shahadei (mărturisirea de credință)

Ashadu semnifică mărturisesc cu bună-știință și credință și fără cea mai mică îndoială.

Laa ilaha illa Allah înseamnă: nu există alt dumnezeu în afară de Allah, Preaînaltul.

Wa ashadhu anna Mohammed Rasul Allah semnifică: și mărturisesc că Mohammed este Trimisul lui Allah.

Înțelesul general al mărturisirii de credință este că **„Nu există alt Dumnezeu demn de adorare cu excepția lui Allah și că Mohammed este Trimisul lui Allah”** (ne supunem poruncilor sale și abținem de la ceea ce el ne-a interzis. Credem toate lucrurile asupra cărora el ne-a informat și în faptul că Allah Preaînaltul nu trebuie să fie adorat decât în felul în care el ne-a învățat.).

Scriptura Divină a Islamului: este reprezentată de Coranul cel Glorios, care este Cuvântul lui Allah Preaînaltul revelat Profetului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) prin intermediul Îngerului Său, Gavriil (Pacea lui Allah fie asupra sa!).

Este de datoria fiecărui musulman să memoreze întreaga Carte sau măcar o parte destul de însemnată din aceasta pentru a-și putea îndeplini Rugăciunile obligatorii.

Într-adevăr, toate Cărțile precedente au fost distorsionate de către oameni, însă Nobilul Coran a rămas în forma lui pură, așa cum a fost revelat Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Atotputernicul a promis să o păstreze până în Ziua Judecății.

Allah Preaînaltul spune:

„Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [15:9]

Din acest motiv, nimeni nu poate să-l modifice.

După ce mărturia de credință a fost învățată ca sens, ea este rostită și acceptată din toată inima de către cei care trec la Islam (fără a fi constrânși în vreun fel pentru a accepta aceasta ori cu promisiunea unor lucruri materiale pentru a o pronunța), iar acea persoană devine musulman și unele practici îi vor deveni obligatorii, iar pe altele va trebui să le evite. Dacă el moare după ce le-a rostit, cu voia lui Allah Preaînaltul, va intra în Paradis.

Cei cinci stâlpi de bază ai Islamului: acești stâlpi trebuie să fie îndepliniți atât fizic, prin acțiuni, cât și prin mărturisirea lor din inimă sau prin vorbă și prin fapte.

Primul stâlp de bază al Islamului: mărturisirea de credință (Shahada), prin care se spune:

„Nu există o altă divinitate demnă de adorare cu excepția lui Allah și că Mohammed, fiul lui Abdullah, este Robul și Mesagerul trimis de către Allah Preaînaltul oamenilor și djinilor deopotrivă, pentru a-i călăuzi în adorarea doar a lui Allah, unicul, fără a-i face Lui asociați.

Al doilea stâlp de bază al Islamului: Rugăciunea (Salah)

Sunt cinci Rugăciuni în total de-a lungul zilei și nopții. Recompensa pe care musulmanul o primește prin practica lor zilnică va fi egală cu recompensa a cincizeci de Rugăciuni, dacă sunt făcute în condițiile necesare, respectându-se stâlpii și faptele obligatorii. Unele dintre condițiile ei sunt ca persoana care vrea să se roage să fie un musulman, sănătos, care a ajuns la vârsta la care poate discerne între bine și rău, și-a făcut wudhu (abluțiunea) și intenția (de a-și face cu hotărâre Rugăciunea), precum și orientarea spre Qibla în timpul Rugăciunii.

Al treilea stâlp de bază al Islamului: Caritate obligatoriu (Zakat)

Este datoria fiecărui musulman, a cărui bogăție a atins nisaab-ul (măsura bogăției care permite deținătorului să plătească Zakat în mod obligatoriu) și care este în posesia lui pentru douăsprezece luni lunare să dea 2,5% din ea pentru cei săraci și pentru persoanele dintre rudele lui pe care nu

trebuie, în mod legal, să le susțină, precum și altor săraci sau musulmani.

Al patrulea stâlp de bază al Islamului: Postul (Siyam)

Persoana care postește trebuie să intenționeze să postească încă de noaptea dinainte. Pe toată perioada zilei de post, trebuie să se abțină de la mâncare, băutură și contact sexual de la Fajr (răsăritul Soarelui) și până la Isha (apusul Soarelui). Postul are loc în luna sfântă, Ramadan, și este obligatoriu pentru orice musulman adult sănătos.

Al cincilea stâlp de bază al Islamului: Pelerinajul la Mecca (Hajj)

Reprezintă vizitarea Meccăi și a altor locuri sacre cu intenția de a îndeplini Ummra și Hajj-ul. Este datoria oricărui musulman adult și sănătos, care își poate permite, să îndeplinească Pelerinajul măcar o dată în viață. Femeile care nu au mahram (tutore, persoană permisă să o însoțească în călătorie, ca tată, frate, unchi etc.) nu pot efectua Pelerinajul.

Oricine neagă oricare dintre acești stâlpi din necredință sau indolență va deveni kafir (necredincios) și va fi exclus din rândurile Islamului.

Cei șase stâlpi ai credinței:

1. **Credința în Allah:** credința că Allah este Creatorul, Dătătorul, Cel ce cauzează viața și moartea, și Cel în mâinile căruia se află toate lucrurile. El, Preaînaltul, este Primul, înainte de care nu există nimic și El este Ultimul, după care nu există nimic, El este Supremul, deasupra căruia

nu există nimic și El este Atoatecunoscătorul, față de care nimic nu rămâne ascuns. Credem în toate Numele Lui frumoase și în toate Atributele Lui, fără a le denatura sau suprima și fără a le compara.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„... Nu este nimic asemenea cu El. El este Cel care Aude Totul și Cel care Vede Totul [As-Sami’, Al-Basir].” [42:11]

2. Credința în Îngeri (Pacea lui Allah fie asupra lor!): ei sunt robii onești, care se supun în totalitate lui Allah Preaînaltul. Printre aceștia, se află Jibriil, Mikail, Israfil, Ridwan, Malik, ca și Îngerii care înscriu faptele bune și rele ale oamenilor (Pacea lui Allah fie asupra lor!).

3. Credința în Sfintele Cărți pe care Allah le-a revelat Profetilor și Mesagerilor săi (Pacea lui Allah fie asupra lor!). Ultima carte trimisă este Nobilul Coran. El a anulat toate practicile predicate de cărțile de dinainte, astfel încât nu este permis să se pună în practică ceea ce este scris în orice altă carte în afara Coranului cel Glorios.

4. Credința în Mesageri (Pacea lui Allah fie asupra lor!): Allah i-a trimis pe aceștia omenirii, ca să o îndrume pentru a se ruga doar Lui, Unicul, și a nu-I face Lui asociați. Printre ei se află „Ulul Azm” (Profeții care au depus mari eforturi): Noe, Ibrahim, Musa, Isa (Pacea lui Allah fie asupra lor!) și, în final, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care este ultimul și cel mai bun dintre ei.

5. Credința în Ziua de Apoi: este Ziua Judecării și Ziua Răsplății; Ziua în care credincioșii vor intra în Paradis

și necredincioșii vor fi trimiși în Focul Iadului, iar păcătoșii care au murit fără a se căi, se vor supune Voințe lui Allah Preaînaltul, care fie îi va pedepsi, fie îi va ierta.

6. Credința în Qadr (Destin) atât în consecințele bune, cât și în cele rele. Musulmanul știe că orice trebuie să se întâmple, se va întâmpla și că tot ceea ce se petrece în acest Univers este scris deja în Cartea păstrată (Al Lauh Al-Mahfudh)

Un ultim gând...

Sper că ați citit această carte cu inima și mintea deschise și mă rog lui Dumnezeu să vedeți lumina Adevărului.

WWW.ISLAMHOUSE.COM